

מרובר עד שקרא נופל ומסביר את ידיו על גבי הקדקדק. (ר' 11).

האדם הזה הוא אדם חכם

יד'אלול, בין השבועות. [24.8.1915]

אני סב לניו-יורק. הנסיעה למונטריאל נדחתה. אין עכשיו שעה כושר לערוך

אכפה בשביל "החלוץ".

ט"ו אלול, ניו-יורק. [26.8.1955]

בגליון 111 הנשי מיום 20.11.19

בגליון השלישי מיום 20 אב יום ששי יש מאמר ראשי בשם **רולף יהודי**
 במאמר הזה הוא מספר שנתאספה אסיפה גדולה בשיקגו בנושאות השופט יוליאן

סאק ונאם הוציא ליסך **محمد بيكوس** והכותב מעורר את בני עמו הסורי

סיקתו מכל מהישראלים ויתאחדו אף הם. בתוך שאר דבריו הוא מודיע שב

יחאסף קונגרסי יהודי בושינגטון להשפיע על הממשלה האמריקנית שיעזרו ליהודים ליסד ממלכה.

ב' תשרי, תרע"ו, ניו-יורק. [10.9.1915]

מה האנו דורשים עכשיו בשביל א"י היא: 1) ההכרה הזכויתית מכה שכבר יצרנו,

(2) הערובה הזכויתית למה שאנו רוצים ושואפים ליצור. (הסעיף הראשון כולל:

ארכיון לאומי, הכרת השפה העברית, התחנכות פרופורציונלית בהנהגת הארץ,

רסעיקר העני כולל: חפס חגיגה ורהתיבות, כדור או קונצסיות כלכליות.

ד' תשנ"ב. [ה'תשנ"ב]

הכינו

מספרים מחיכים. בימי מלחמת ההסתהרות של אמריקא 98388 (בספר המונה

שנות המלחמה 1783-1775) בערך 252.000 איש צבא. מספר המיליציה היה 192.000.

צבא זה של 444,000 היו מהאוכלוסין הלבנים שלא עלה מספרם (בשנת 1975)

על 2.500.000. דמספר השנתי הממוצע של הצבא הקונטיננטלי היה 31.500 ביוני 1977.

1777 כתב וסינגטון: מספרנו פוחת ע"י הבורחים יותר משהוא מתרבה ע"י התרומה

"Our numbers diminish more by desertion
than by enlistment"

train they increase by enlistment
to 100,000

The war for colonial rights becomes
a war for national independence.

הישוב בא"י הוא רק חלק קטן, חלק סזער סאד של העם העברי - אבל החלק הקטן הזה הוא אורכו החלק החי.

הזה הוא אותו החלק הקטן - שקוראים לו לב. א"י היא לב האומה. בדם ובדמם היא מרותה כל לבנו. נחמיה בן חנני חתם את המכתב.

מרותה על לבנו. ומשום כך הוא מרכז לת-יפח לבנו, משום כך כל כך גדולה

ההתענינות בכל כה שמתרחש שם.

ברגע זה עלינו להזכיר שוב ולהדגיש בכל כלי־סגאולתנו ושחרורנו ותחינתנו

היא ענינו אל העם העברי עצמו.

השאלה ההדדית הלאומית אינה רק שאלת ההיתר והזכות (א פראגע פון מעבן), זו

הכל הרצון, הרצון הסוביקטיבי, והאלת היכלת האוביקטיבית; הרוצים אנו בהגדר

לאומית, היכולים אנילהגשים את ההגדרה הלאומית. הכל פותר לנו פה, באמריקה. אנו רשאים לדבר בשפתנו, להסתדר כרצוננו, לייסד בתי-ספר משלנו - אלא שאין אנו רוצים, והסביבה חזרה סוללת מאתנו את היכלת. בא"י אנו רוצים ויכולים, הפוליטיקה שלנו כלפי חוץ היא שאלת הזכויות. מה שאנו יכולים לדרוש מאחרים, מהמדינות, מהאינטרנציונל היא, כהכרה, מתן הזכויות. אבל הסבת האפשרות ~~האפשרות~~ המשפטית אזנה עדין ערובה מספיקה להגשמת הזכויות הלאומיות. הלא לא נדרוש שיכריחו אותנו ללמד את בנינו דוקא בבתי-ספר עבריים, שלא יהנו לנו ללמד ספרות זרה, שיגדרו לפנינו את הדרך בפני ההשכלה הזרה, סיבנו לנו גיכו שתשומר על עצמותנו הלאומית.

ההיסטוריה שלנו נעשית ע"י אחרים. עושים בנו פרעות - חלק ~~פפ~~ מההיסטוריה, מגרשים אותנו - טוב היסטוריה. אחר כך נותנים לנו זכויות - טוב אחרים. אנחנו משחק בידי המאורעות, אין אנו שליטים על גורלנו. אנחנו התחלנו לעשות בעצמנו את ההיסטוריה בא"י. א"י היא עשי עריכת ילדותנו בעבר. א"י היא גם קו-מהלך חדש בהיסטוריה החדשה שלנו. בידינו אנו, ברצוננו, בהכרתנו ובבחירתנו - אנו עושים את ההיסטוריה ובונים את עמדותינו. מה עשינו בכל הגלות בתור עם? כתבנו ספרים, ספרים אין קץ, ספרים נחוצים ומיותרים, מועילים ומזיקים, בעלי ערך וכחוסרי ערך.

אין אנו רוצים במולדת של ניר (א פאפירענע היים) אלא במולדת של ברזל, דם, עבודה וחיים. המולדה - זוהי אינה דרישת הרגע, - אין זו כלל דרישה כלפי מי שהוא כל עיקר. זו המטרה ההיסטורית שהציגה לה תנועת התחייה של העם העברי. מה שאנו רוצים וצריכים לעשות ברגע הזה הוא - לדרוש את הערצות הכספיות, שיאפשרו את (את המולדת הזאת אנו רוצים לברא בעצמנו ע"י עבודתנו) עבודתנו התפתחותנו החפסית בארץ ויבטיחו את קיום שאיפתנו לעתיד.

י' תשרי תרע"ו. [19.9.1915]

לפני אלפים שנה נחרבה ארצנו - ועמנו יצא בגולה. עכשיו חרבה הגלות - והגיעה הסעה 3888 שנושב לארצנו ונבנה אותה.

יב' תשרי. [20.9.1915]

ישיבת הועד לתעמולה לאומית לאומית סוציאלית. על הפרק הפרוגרמה העתידה של הועד. כולם בדעה אחת שהועד צריך להשאר. מחליטים על דבר דקלרציה חדשה ותכנית בשביל הקונגרס: הכנת חומר, תעמולה א בשביל הנבחרים, ביאות-כח שחבחר בקונגרס. הצעות מעשיות בשביל הקונגרס: סדור העזרה, סדור ההגירה, הלואה לאומית בשביל העבודה בא"י, תפידות הקונגרס.

יג' תשרי. [21.9.1915]

בין דרי' תינו הגלותיות והארצי-ישראליות אין הבדל, סתירה וניגוד. אנו רוצים לפתור את שאלת העם העברי בא"י. אם כן - מה לנו העבודה בגלות?

